

MIROSLAV VAŇURA

JOSEF LOTTES

JIŘÍ BRYCH

JAN ŠVEJDAR

JAN ŠTOČEK

MIROSLAV HYHLÍK

MIROSLAV ANTL

JOSEF PLESKOT

OČIMA KRIMINALISTŮ

ROZHOVORY
SE ŠPIČKAMI ČESKÉ KRIMINÁLKY

xyz

Očima kriminálních

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Vaňura
Očima kriminálních – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

M I R O S L A V V A Ň U R A

OČIMA KRIMINALISTŮ

ROZHOVORY
SE ŠPIČKAMI ČESKÉ KRIMINÁLKY

xyz

MIROSLAV VAŇURA

JOSEF LOTTES

JIŘÍ BRYCH

JAN ŠVEJDAR

JAN ŠTOČEK

MIROSLAV HYHLÍK

MIROSLAV ANTL

JOSEF PLESKOT

OČIMA KRIMINALISTŮ

ROZHOVORY
SE ŠPIČKAMI ČESKÉ KRIMINÁLKY

xyz

Obsah

<i>Josef Lottes</i>	10
<i>Jiří Brych</i>	34
<i>Miroslav Hyhlík</i>	60
<i>Jan Štoček</i>	84
<i>Velitel zásahové jednotky</i>	108
<i>Miroslav Antl</i>	132
<i>Jan Švejdar</i>	154
<i>Josef Pleskot</i>	176

Úvod: Na panáka...?

Nebo taky na kafe, čaj, pivo a klidně i na sklenici obyčejné vody. Jak se komu líbí...

Knižní zpracování neformálních rozhovorů s profesionály, pro něž se kriminalistika stala celoživotním tématem, zrálo v mé hlavě téměř deset let. Jako nadšenec pro práci všech, co mají „záchrannáře“ v srdci, jsem za dvacet let natočil stovky reportáží a dokumentárních pořadů. Čím dál víc jsem toužil převyprávět všechny ty zážitky, historky a informace, kterými mě všichni, s nimiž jsem si povídal, při natáčení doslova zahrnovali, a které během přípravy dokumentů uvázly mezi řádky scénáře nebo jsme je nakonec nemohli odvyprávět kvůli omezené stopáži. A když se moje úvahy přesunuly do fáze realizace, vyvstaly první otázky – budu rozhovory natáčet na kameru, nebo půjde jen o audio povídání pro podcast? A kam si dotyčné vlastně pozvu? Odpověď se nabídla tak trochu sama. Po dokončení nějakého případu, úspěšném zákroku, vypátrání a usvědčení vraha musí takový kriminalista nebo policista – tak jako každý člověk – vyventilovat nahromaděný stres a napětí. No a nedělá to jinak než my ostatní – jde do tělocvičny, zaběhat si nebo si prostě zajde s kolegy na skleničku. A tam se povídá skvěle. Pozvání *Na panáka...?* bylo na světě a vůbec v něm nešlo o alkohol, jak ostatně moji první hosté potvrdili svojí volbou.

V této knížce díky tomu najdete rozhovor s policejním operativcem, vyšetřovatelem, velitelem zásahovky, šéfem mordparty, státním zástupcem nebo někdejší policejním prezidentem. Všechny spojuje absolutní oddanost své profesi, neuvěřitelné nasazení, se kterým se vrhali do každého případu, a doslova buldočí neústupnost, s níž krok

po kroku spěli k odhalení těch nejtěžších zločinů. S většinou z nich jsme natáčeli televizní a rozhlasové dokumenty a i mě překvapilo, v kolika rovinách takový tým mordparty musí přemýšlet a kolik slepých uliček prověřuje, než se jako tenká nit začne vinout pravděpodobná verze toho, co se skutečně odehrálo. Dojít po ní až k vrahovi a nasbírat přitom usvědčující důkazy, které obstojí i u soudu, často připomíná krkolomnou cestu na nejvyšší vrchol světa.

Práce „na vraždách“ není zaměstnáním, které by kohokoli z mordparty mohlo nechat klidným. Ačkoli chladnou hlavu a nadhled si

při řešení případu musíte uchovat, jistou vášeň pro spravedlnost a finální potrestání zla jsem zaznamenal u každého, s kým jsem si povídal. A doufám, že všechny tyhle emoce se k vám dostanou i skrze řádky textu, který vás čeká na následujících stranách. Pokud to tak můžu napsat, myslím, že před sebou máte společnost osmi skutečných srdcařů s velkým životním příběhem, kteří se své profesi nezpronevěřili.

Mirek Vaňura

1. JOSEF LOTTES

Legendární kriminalista pražské mordparty. Letitý šéf pražského 1. oddělení, které řídil i v divokých devadesátých letech, později také zakládající člen speciálního týmu Tempus Policejního prezidia ČR. Díky tomu má dokonale přehled o všech zásadních vraždách na území hlavního města za více než čtyřicet let a zmapoval i nevyřešené vraždy, takzvané pomníčky, na území České republiky. Ani po odchodu do policejního důchodu nezahálí a spolupracuje s Muzeem Policie ČR. Jeho přednášky jsou vždy zaplněné do posledního místa. Do Síně slávy ho Policie ČR svým oceněním uvedla v roce 2015.

„Dělat vedoucího na mordpartě není žádný med. Najednou jsi spíš vázaný na kancelář, než že jsi v terénu. Já jsem byl v terénu rád, jednal jsem s lidmi, vyšetřoval jsem. Ale zase jako vedoucí jsi v kontaktu se všemi případy, o všem musíš vědět a mít tam lidi, kterým maximálně věříš. A určuješ si, kdo bude dělat jaký případ.“

Proslulý šéf pražské mordparty z devadesátých a pozdějších let Josef Lottes je legenda kriminalistiky. Neurazilo tě, že jsem tě nazval „legendou“?

Trošku mě to zaskočilo, ale sloužil jsem hezkých pár let. Přesně 44 let, co jsem byl u policie, předtím u Veřejné bezpečnosti, a předtím dva roky na vojně. Takže „v uniformě“ jsem strávil celkem 46 let. Uniformu dávám do uvozovek, protože jako kriminalista jsem ji svlékl už před mnoha lety.

Mimochodem, co se pije po službě na policii?

Po službě? Jak kdy, podle nálady. Jak případ vyjde, jaká je konstelace, jak nám ten pánbíček policejní pomůže, jaká je nálada...

Ale rumem byste asi nepohrdli.

To bychom nepohrdli určitě, ale každopádně u policie se asi nejvíc vypije kafe.

Policejní turek, ve kterém musí stát lžička. Kdy jsi vlastně přišel k policii?

To datum nikdy nezapomenu – bylo to 1. 10. 1973. Tedy nastoupil jsem asi o tři dny později, protože jsem právě skončil vojnu, takže někdy druhého nebo třetího října, nicméně oficiálně prvního. Tehdy mě přivítali v Praze 8 na obvodě a řekli, že budu sloužit v Karlíně, takže jsem se přesunul do Karlína a všechno to začalo. Na ten první den nikdy nezapomenu, protože mě hned odvezli do výdejny a tam mi nabalili takovej ohromnej pytel – ani jsem pořádně nevěděl, co v něm je, a teprve později jsem zjišťoval, že uniformy, kanady, matračky a lehátko, dokonce nafukovací, no bylo toho hrozně moc. Odvezl jsem to tedy do Karlína na oddělení, tam mi přidělili takovou úzkou dlouhou skříň s nástavcem až do stropu. A že si ty věci mám vybalit. Tak jsem si do té skříně pověsil kožich, kabát, no a zbyly

tam nějaká ta lehátka, kanady, to bylo ještě půl pytle, tak to jsem si dal dolů. Košile jsem si složil, naučený z vojny. Udělal jsem si tam pořádek a pak mě poslali domů, že mám druhý den přijít na čtyřia-dvacetihodinovou službu.

Druhý den jsem přišel, ráno, myslím na sedmou hodinu, no a teď se řešilo, co se mnou. Ještě jsem ani neměl náboje v pistoli, tu jsem nosil jen tak prázdnou, protože jsem ještě neměl ani po nástupní škole. Začali mě všude vozit, představovali mě, kde se dalo, protože v té době to bylo trochu jiný. Z vojny byl člověk zvyklý na mazáky, kteří spíš ubližovali, ale tady jsem zjistil, že zdejší mazáci mi chtějí vlastně pomoci. Od prvního dne jsem se tedy začal učit a poznávat, jak to tu chodí, měl jsem si třeba sednout a učit se psát na stroji, tak jsem tam datloval. Ale vyvezli mě taky autem, abych viděl celý obvod, abych věděl, kde jsou jeho hranice, a úplně nejhezčí bylo, že někdy ve dvě hodiny odpoledne, když už jsem jim tam asi trochu začal překážet, tehdejší velitel směny Jarda Trněný říká: „Hele, běž ven, tady v ulici je hospoda Beseda a tam je zákaz zastavení. Niko-ho tam nepusť, mají přivést pivo, tak aby měli kde zastavit.“

To byl dobrý úkol.

Šel jsem tam, takovej celej vyžehlenej, mladej, nárameníky jsem měl ještě takový ty rovný, čepici... A začal jsem zkrátka vyhazovat auta, co tam chtěla zastavit. Vždycky tam někdo přijel, že prý jenom na chvilku. A já nekompromisně říkám: „Ne, v žádném případě tady stát nemůžete.“ Samozřejmě že byli našťvaní, když odjížděli, až tam přijel jeden drzoun, snad v saabu, a že si do té hospody jen skočí něco vyřídít. I jemu hned říkám, že v žádném případě, a začal jsem mu dokonce vyhrožovat, že jestli neodjede, že uvidí, co s ním udělám, pochopitelně aniž bych tušil, co bych s ním udělal. On viděl mladý ucho a najednou skočil do auta, dojel na roh na oddělení ve Vítkově ulici, kde z auta rozčileně vyběhl. Později jsem se dozvěděl,

že to byl vedoucí jedné vinárny, který se v Besedě chtěl na něčem domluvit s kolegou. Prý přiběhl na oddělení a řval na velitele směny, co to tam je za blbce. Během pěti minut jsem byl zpátky.

Odvolali tě hned první den...

Přitom první den ještě nekončil. Po téhle události mě naložili do auta a pak jsem měl hlídku s nějakým nadstrážmistrem, který mě prováděl po obvodu. Na první den toho bylo moc. Čtyřriadvacítko, já byl utahanej, ale odpočinout, trochu schrupnout jsme si mohli na dvě hodiny až někdy v noci. Kolem druhé si říkám, že se někde natáhnou, jenže tam bylo jediné bydlo. Jeden mazák ležel dole a jeden nahoře – chlapi to znají –, no a já jsem se akorát mohl opřít hlavou o stůl. To se mi moc nelíbilo, tak jsem si vzpomněl na tu svoji skříň. Vlezl jsem si do ní, sedl jsem si na ten pytel, přikryl jsem se jako ve vlaku kabátem – a v devět hodin ráno jsem vylézal ze skříně pěkně vyspalej a odpočatej. Jenže na oddělení mě v noci hledali, úplně všude, dokonce konference byla, že se jim ztratil mladej policajt i s pistolí. Všichni líтали, sháněli mě a já se zjevil někdy v devět. Oni na mě: „Kde se tady bereš?“ A já říkám: „No já jsem spal. Vy jste mě nevzbudili.“ Takový byl můj první den. Pak jsme na to ještě dlouho vzpomínali.

Sloužil jsi před rokem 1989 a pak samozřejmě i po roce 1990. Já jsem tě poznal už jako šéfa prvního oddělení, a protože teď letí seriál *Devadesátky*, zajímá mě, jestli byla práce na kriminálce v devadesátých letech opravdu tak zajímavá, anebo se to v televizi trochu přifukuje.

Z mého hlediska byly devadesátky zajímavé v tom, že bylo po amnestii, začal tady fungovat úplně nový systém vyšetřování a objevil se tady organizovaný zločin. To bylo něco, co jsme se museli učit, s čím jsme se museli seznámit. Na kriminálce v Praze 8 jsem

vyšetřoval násilné zločiny, na vraždy jsem přešel kvůli vyšetřování spartakiádního vraha v roce 1985. Už předtím jsem s nimi spolupracoval na třech vraždách, to jsem byl ještě na Praze 8, kdy jsem je poznal a obdivoval jsem je. Pro mě to byli bozi, prostě někdo z mordparty. Říkal jsem si, že se v životě nemůžu dostat mezi ně, až tedy přišel ten rok 1985 a mně se to poštěstilo, když mě shodou okolností sami oslovili. Tenkrát to chodilo trochu jinak, než se to dělá dneska, nekonalo se výběrový řízení. Oni si vybírali člověka, který by se pro tu práci hodil, protože při společném vyšetřování už vás nějak poznávali.

A oslovili tebe, takže pro tebe to byla pocta.

Veliká pocta. Už jen to, když mě oslovil Pepa Prokop z kriminálky z Prahy 8, šéf, a vytáhl si mě z místního oddělení, byla ohromná pocta. Já jsem si říkal, že do smrti zůstanu v uniformě, ale mým snem vždycky bylo pracovat na kriminálce. Když na místní oddělení přijel poručík z kriminálky, byl to pro nás bůh. Byl to někdo.

Vraždy jsi chtěl vyšetřovat, už když jsi nastupoval k policii?

To je asi sen každého policisty. Prostě to je to nej, vyšetřovat vraždy.

Je nějaký případ, na který nezapomeneš?

Po Jiřím Strakovi, spartakiádním vrahovi, bylo od roku 1985 do roku 1990 dost případů, skutečně hodně. Na vraždách jsem tenkrát začínal, a pochopitelně i na vraždách se musí člověk učit, protože je to trochu jiný způsob práce. Hlavně je potřeba naučit se, jak se vyšetřuje. Jde o nejtěžší násilí, takže se postupuje specificky. Hrozně si cením toho, že jsem prošel takzvaným chodníkem, že jsem prošel obvodem, protože právě tam se učíte jednat s lidmi. Naučil jsme se mluvit s kýmkoli, protože už na základním útvaru, na místním oddě-

lení, když jsem si vzal do ruky první občanku a měl jsem udělat per-lustraci, rozklepaly se mi ruce. A pak už se z toho stane rutina a do-kážeš se bavit s kýmkoli, zvlášť v Karlíně, Libni a na Žižkově to bylo pestrý. Poznával jsem tam lidi, různý lidi. Museli jsme třeba znát všechny lumpy, kteří se vrátili z basy – vědět, kdo páchá jakou trest-nou činnost, kdo vykrádá auta, koho stíhali za výtržnictví, prostě mít přehled o základních trestných činech, které se řeší právě na ob-vodě. Museli jsme taky znát všechny hospodský, vedoucí obchodů, protože často docházelo k vloupačkám, taky taxikáře jsme museli znát dokonale. To mi dneska u policie schází, hlavně tedy v Praze.

Pokud dřív došlo k vraždě, žilo vyšetřováním celé město. Všichni se ptali, co je nového, jak to vypadá. Na obvodě, kde k té vraždě do-šlo, všichni spolupracovali a všichni na ní dělali. Po těch divokých devadesátkách, kdy bylo mraky vražd, dneska na místním oddělení ani nevědí, že třeba vedle v ulici došlo k dvojnásobný vraždě. Je to smutný, je to úplně jiná doba.

Když se vrátíme k tvým začátkům na oddělení vražd, byl tam případ, který považuješ za zlomový?

Ono jich je hned několik. V první řadě musím říct, že šéfem praž-ské mordparty byl tehdy Petr Novotný, kterého si nesmírně vážím a který pro mě byl velkým učitelem. Jednou jsem si uvědomil, že kdybych někde velel, chtěl bych být jako on. To byl člověk, který do-kázal zorganizovat úplně všechno. Prostě s ním spolupracovat ne-mělo chybu. Zajímavé případy se tam samozřejmě našly, pražská mordparta měla dokonce čtyři roky stoprocentní objasněnost. Ten-krát byl náčelníkem Správy hlavního města Prahy a Středočeského kraje generál Carda a ten nás dával všude za vzor.

Ale abych se dostal k těm případům. Můj první – konkrétní pří-pad dostal vždycky někdo na starost, aby ho vedl, a měl k ruce pár svých kolegů – byla takzvaná Bedna, to byla vražda na Nový rok.

Tehdy byla zavražděna nějaká paní, která se našla v Botiči v Praze 4, ve spodním prádle, roztrhaný kalhotky, roztrhaná podprsenka. Někdo ji hodil do potoka a zřetelný byl sexuální motiv. My jsme ji nemohli dlouho ustanovit, tedy ztotožnit. Asi po třech dnech se zjistilo, že se pohřešuje nějaká paní Zemánková. Už když jsem byl na místě nálezu, tak mi jako chlapovi připadalo divný to roztrhaný spodní prádlo. Bylo roztrhaný jakoby obráceně. Kdyby někdo přepadl ženskou a chtěl ji znásilnit, prostě z ní serve oblečení, a tady to bylo roztrhaný „zespoda“. Zkrátím to, po dlouhém vyšetřování přišel manžel, že postrádá ženu. Pro nás byl podezřelej. Tvrdil, že se s ní pohádal, ona odešla s pejskem a už se nevrátila. Bylo to na Silvestra, on běhal po celým baráku, sháněl ji, nikde nebyla. Pejsek zmizel a on žárlil, že si pravděpodobně našla milence, že odešla k němu. Tak sedl do auta a odjel do jižních Čech k rodičům. Tenkrát nebyly mobily a on několikrát telefonoval ze statku od rodičů domů, do pražského bytu. Ale manželka prostě zmizela, a tak po těch třech dnech přijel do Prahy s tím, že ji pohřešuje. Pro nás byl právě on podezřelým číslo jedna, protože jsme začali zjišťovat, co se u nich dělo. Nakonec jsme skutečně odhalili, že ji zavraždil. V jejich bytě ji večer uškrtil, potom sháněl alibi, proto běhal po baráku a předstíral, že manželku hledá. Dotyčnou nikde nikdo neviděl, všichni slavili konec roku. A vlastně zabil i toho pejska, se kterým šla údajně ven. Dojel na chatu, kde měl bednu od televize, odvezl ji k Botiči, zinscenoval sexuální motiv a vyhodil ji tam. Pak si ještě zajistil další alibi po baráku před půlnocí. Byl to nesmírně tvrdý člověk, který se nechtěl přiznat. To byl můj první případ, který jsem vedl jako vedoucí týmu, a proto na něj vzpomínám.

Zmínil jsi, že ti něco připadalo hned zpočátku divné. Může to být ten pověstný šestý smysl, který sis jako kriminalista začal budovat?

Šestý smysl je strašně důležitý. Musíš se umět vžít do pachatele, prostě co bys dělal a jak, kdybys ty byl pachatelem, a když jsi na místě, kde se tělo našlo, musíš si zkusit promítnout celou situaci, jak se to všechno odehrálo. To znamená, jestli to místo nálezu je místem činu, jestli tam tělo někdo dotáhl a případně jakým způsobem, jaká je poloha těla, jak má roztažené ruce, nohy apod. A důležitá je logika, protože z místa nálezu vycházíš, to místo se ohledává, jsou tam technici, soudní lékař, takže už se rozbíhá pátrání po horké stopě.

To třeba bylo úžasné u zmíněného Petra Novotného, protože jakmile jsme přijeli na místo, okamžitě delegoval lidi – určoval, kdo ten případ povede, kdo bude pracovat s ním, že ten pojede na správu a hned napíše plán úkolů, tedy to, co se bude dělat. Perfektně, skutečně perfektně to tam celé organizoval a hrozně se mi líbilo, že kamkoli jsem přijel, ať to bylo na techniku nebo do ústavu kriminalistky, nikoho nezajímalo, že jsem z mordparty, ale že jsem od Novotného, zajímalo každého a okamžitě jsme všechno měli.

Kolik kafi asi tak vypije policajt, když pracuje na případu?

Kafe si dám vždycky rád. Ale když máš případ, tak se to nedá spočítat. Hodně.

S tím trochu souvisí i moje další otázka. Co dělá policajt na vraždách, když nedojde k žádné vraždě? Děláte i na jiných případech, nebo čím se zabývá tým, když je „klid“?

Ono pořád bylo co dělat, ale když není žádný aktuální případ, tak se věnujeme starým neobjasněným vraždám. Například když jsem nastoupil na mordpartu, dostal jsem na starost jeden takový. Věnoval jsem se mu vždycky ve chvílkách, když nebyla vražda nebo nebylo co jiného dělat. S kolegou jsme se k tomu případu průběžně vraceli a dostali jsme se myslím dost daleko, takže i když se nikdy nedostal k soudu, vnitřně vím, kdo je asi pachatel.

Existují takzvané pomníčky, nevyřešené případy vražd, ke kterým se s mordpartou takto vracíte?

Mám několik nevyřešených případů, žádný policista samozřejmě nemá stoprocentní objasněnost. Asi bych se v téhle souvislosti ještě vrátil před devadesátky, protože v té době se děly opravdu zajímavé případy.

Například zavražděná šestnáctiletá holka v Praze 1, vražda bez motivu, bez ničeho. Prvním nebo druhým rokem se v Praze učila na servírku a tenkrát šla na dnešní Masarykovo nádraží, chystala se jet domů, a pachatel k ní přišel, bodl ji do břicha a ona zemřela. Bylo to krátce po spartakiádním vrahovi, tedy asi v roce 1986, možná 1987, na začátku roku. Dělal se na tom s velkým nasazením, protože když zemře šestnáctiletá holka, je to něco hrozného. Ten případ jsem tehdy nedělal já, protože jsem zrovna pracoval na něčem jiném. Když jsem ten případ objasnil, dostal jsem hned jiný, kdy v Praze 4 v Kotorské ulici byla ve výtahu napadena taky asi šestnáctiletá holka. Jakmile se zavřel výtah a rozjel se, pachatel na ni zaútočil. Bylo to podobný jako u té učenky, tedy útok nožem. Oběť se začala bránit, utrpěla těžký zranění na krku, protože útočil na krk a na hrudník, ale ona se ubránila, protože výtah zastavil a začali do něj nastupovat další lidi. Útočník v tu chvíli vyběhl z výtahu, začal utíkat pryč. Tenhle pokus vraždy jsem tenkrát dostal k objasnění. Když jsem mluvil s lidmi, co nastupovali do výtahu, uváděli, že pachateli mohlo být tak kolem třiceti až pětatřiceti let. Byl jsem pak i v nemocnici za tou napadenou slečnou, ale ona tvrdila, že pachateli bylo tak kolem šestnácti, možná patnácti, což je velký rozdíl. Moc jsem tedy nevěděl, komu věřit.

U druhého případu byli dva svědci, oba kolem třiceti let, a existoval už identikit. Zkusili jsme tedy ty dva případy porovnat, nicméně popisy se neskutečně rozcházely. Už od případu spar-

takiádního vraha jsem se znal s docentem Zemkem, což byl psycholog, psychiatr a sexuolog, za kterým jsem se zašel poradit. On mi říká: „Hele, věř tý holce, protože ta má odhad na někoho ve svém věku.“ Tímhle jsem se pak vždycky řídil, že prostě každý odhadne spíš věk svého vrstevníka, protože pro šestnáctiletou holku je třicetiletý nebo pětatřicetiletý už zkrátka dědek. A tak jsme se zaměřili na mladší pachatele, přičemž ta slečna se nám ještě svěřila, že jak se s ním přetahovala o ten nůž, tak si myslí, že se řízí do ruky. A mě tenkrát něco napadlo. Sice jsem zpočátku nevěděl, jak to prosadit, nicméně se to tehdy naštěstí povedlo přes nejvyšší vedení. Šlo o to, že zranění bylo čerstvé, a pokud byl pachatel pořezaný na ruce, existovala vysoká šance, že ho podle toho najdeme. Zamýšlel jsem něco, co si už dneska nedokážu představit, že by se dalo udělat. Ale tehdy se to podařilo. Díky Správě hlavního města Prahy jsme mohli zkontrolovat všechny děti ve všech středních školách, učňácích i v posledních ročnících základních škol v Praze a ve Středočeském kraji. Byla to monstrakce, která musela proběhnout během dvou tří dnů. Ve výsledku jsme narazili na několikero řezných zranění, ale všechna měla poměrně jasné zdůvodnění. Napadlo mě, že pachatel by mohl být mezi těmi, co marodí, co nebyli ve škole. A bylo to tak.

Toho kluka jsme přivezli k nám. V té době ještě neexistoval zákon 218, tenkrát se to tak dělalo úplně běžně, sepsali jsme jen protokol o výslechu osoby mladistvé. S kolegou jsme se zamkli v odlehlé části budovy v Konviktský, vyslýchali jsme ho, brali jsme to skutečně opatrně, pomalounku, slovo od slova a tak jsme se dostávali k jádru. Postupně jsme zjišťovali, že ten hoch je nemocnej, že mu dělá dobře, když vidí krev a když někdo trpí. A ve chvíli, kdy bodne, tak u něho dojde k ejakulaci.

Už bylo kolem devátý desátý večer a po baráku se mezitím rozneslo, že pravděpodobně máme podezřelýho. Do té doby o tom